

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 255/2015
19.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Акционарско друштво фабрике ентеријера и намештаја С.ј. у стечају, К., кога заступа пуномоћник З.П., адвокат из К., против туженог Е.р. ДОО, у стечају, Б., кога заступа пуномоћник М.М. Ђ., адвокат из Б., ради раскида уговора, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 3545/14 од 08.04.2015. године, у седници већа одржаној дана 19.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3545/14 од 08.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П. бр. 217/2013 од 19.03.2014. године, у ставу 1. изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да је раскинут Уговор о заједничкој градњи, финансирању и стицању својине Ол бр. 9739/07 од 01.08.2007. године и Анекс Уговора о заједничкој градњи, финансирању и стицању својине Ол бр. 9917/08 од 07.07.2008. године, закључен између парничних странака. У ставу 2. изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је утврђено према туженом да је тужилац искључиви власник непокретности, ближе означених у овом ставу изреке, што је дужан трпети и дозволити промену уписа власништва на означеним непокретностима, одмах након правноснажности пресуде. У ставу 3. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 1.051.000,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж бр. 3545/14 од 08.04.2015. године, жалба туженог одбијена је као неоснована и потврђена наведена пресуда Привредног суда у Београду.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1., у вези са чланом 8. ЗПП, на коју се неосновано указује у ревизији.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле у пословном односу по основу Уговора о заједничкој изградњи, финансирању и стицању својине од 01.08.2007. године и Анекса уговора од 07.07.2008. године, чији је предмет била и адаптација постојећих објеката и изградња нових пословно-стамбених и спортских објеката у К. на садашњим катастарским парцелама ..., ... КО К., које ће се припојити осталим катастарским парцелама, као јединствена грађевинска парцела за изградњу стамбено-пословног и спортског комплекса, укупне површине 145.000 м². Тужени је на основу Уговора и Анекса Уговора преузео обавезу да, осим извршеног плаћања заосталих личних доходака радника, финансира адаптацију и изградњу пословно-стамбених објеката, финансира израду техничке документације, прибави одговарајуће сагласности, прибави одобрење за адаптацију и прибави одобрење за градњу и употребну дозволу за новоизграђене објекте, укњижи објекте и преда суинвеститору, овде тужиоцу, 1.459,60 м² бруто стамбене површине, који су требали бити изграђени на локацији С.ј.. Тужени, осим новчаних, није испунио друге уговорне обавезе, а своје потраживање у износу од 2.078.095,62 динара, пријавио је у стечајном поступку који се спроводи над тужиоцем, које му је у целини признато.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права утврдили да је предметни Уговор и Анекс Уговора закључен између парничних странака раскинут, те да је тужилац искључиви власник непокретности ближе означених у ставу 2. изреке првостепене пресуде.

С обзиром да је тужилац туженом предао по закључењу Уговора у власништво све објекте ближе описане у ставу 2. изреке првостепене пресуде, а да је тужени извршио само уговорну обавезу исплате нето зарада, топлог obroка и превоза запослених код тужиоца, што је била његова уговорна обавеза, правилан је закључак нижестепених судови да у конкретном случају није остварена сврха Уговора.

Тиме што је тужени своје новчано потраживање у износу од 2.078.095,62 динара пријавио у стечајном поступку који се спроводи над тужиоцем, јасно изразио вољу да се предметни уговор раскине, како правилно закључују нижестепени судови. Стога су правилном применом одредбе члана 124. Закона о облигационим односима, нижестепени судови утврдили да су предметни Уговор и Анекс уговора раскинути. Како је правна последица раскида уговора враћање датог, правилно су нижестепени судови утврдили да је тужилац искључиви власник објеката наведених у ставу 2. изреке првостепене пресуде.

За свој правни став нижестепени судови су дали ваљане разлоге које прихвата и овај суд.

Неосновани су наводи ревизије да се предметни уговор није могао раскинути, будући да је обострано извршен након извршења обавезе обе уговорне стране. У поступку је утврђено да је тужени испунио само новчану обавезу из предметног Уговора, али не и остале уговорне обавезе, тако да уговор није извршен.

На правилност побијане пресуде не утичу наводи ревизије да тужилац никада није упутио било какво обавештење о давању накнадног рока за испуњење обавеза, нити изјаву о раскиду наведеног уговора и Анекса уговора, иако се није радило о фиксном уговору, већ о уговору који се раскида сходно члану 126.став 2. Закона о облигационим односима. Ово из разлога, што је тужилац подношењем предметне тужбе јасно изразио своју вољу да се предметни уговор раскине.

Са изложеног а на основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**